

Колективіст

Владислав Бойко

День встає дзвінкий робочий —
в полі, в кузні, біля ферм...
В праці всі. Лиш Клим Надточій
і очей ще не продер.

Все нездужа, бідолаха,
щось уже багацько днів —
тяжко стогне, оха, аха,
весь опух, почервонів...

Подивитися б — статура! —
в два центнери не вбереш.
А щодня — температура,
сорок градусів, не менш.

Так ото й живи, як хочеш:
приповзеш, буває, в ліс,
зріжеш дуба. Приволочиш —
вже й змокрів, уже й зморивсь...

Щоб не та хвороба в тілі —
не робив би він хіба?..
А тим часом ув артілі
вже закінчилась сівба.

Всі трудилися завзято,
всі — на совість, певна річ!
І прийшло травневе свято
в радім сяєві облич.

Трударі — і слава, й честь їм! —
розгортають прапори...
Мов стонадцять Дніпрогесів,
світить сонечко згори.

А надвечір за столами
посідали, як і слід.

— О, диви — і Клим між нами!
В тебе ж — тиск! Радикуліт?!

— Та полегшало, нівроку,
то й прийшов туди, де всі ж...
Без громади я — ні кроку.
Дмитре, а налий повніш!

— Друзі, в нас — подвійне свято! —
тут гукнув Дмитро Гора. —
Клим одужав! Нум — качати!
Слава Климові! Ура!

Вій в урочу цю хвилину
не забув про колектив!.. —
І, немов легка пір'їна,
вгору наш Климко злетів.

На руках поплив із зали —
і в долину, до ставка.
Там "героя" розгойдали
і — у воду сторчака!

— По хворобі, знаєш, треба
Просвіжитись... Ну, а ми
попрацюємо й без тебе —
за образу не сприйми!

Нині якимось перебудем,
завтра ж — просим! — не проспи
і виходь туди, де люди, —
тільки ж вила прихопи!